

PRIMIREA DE OASPEȚI

»Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri.«
(Evrei 13,2)

Ospitalitatea este un privilegiu foarte deosebit al copiilor lui Dumnezeu; de aceea nu trebuie doar să fie exersată, ci să ne străduim s-o facem în mod normal. Acesta ar trebui s-o învățăm. Și de unde ar putea un copil să învețe cel mai bine un lucru decât de la părinți? Suntem copiii lui Avraam, așa cum avem și credința lui Avraam. (Romani 4,16; Galateni 3,29) Așa că putem să învățăm de la el. Chiar dacă el nu mai trăiește printre noi, totuși obiceiurile și practicile lui ne sunt înfățișate așa de frumos, încât ne putem transpune în duh, în timpul său, în cortul său, pentru a vedea și a auzi tot ce se petrece acolo. În Geneza 18 vedem cum Avraam primește oaspeți.

SALUTAREA OASPEȚILOR

Avraam ședea la ușa cortului, în zăduful zilei. »Avraam a ridicat ochii și s-a uitat: iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor de la ușa cortului și s-a plecat înaintea lor până la pământ, apoi a zis: ,Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-te, pe lângă robul tău.« Oare la orice vizită o fi dat fuga așa și s-o fi plecat până la pământ? De ce o fi făcut așa? Oare făcea mereu așa sau era o tradiție a țărilor orientale? Cu siguranță că nu. O fi fost și câte o vizită care l-o fi lăsat aproape indiferent. Dar aceasta era o vizită înaltă, distinsă; Avraam a observat imediat; vedem acest lucru în atitudinea lui, căci și-a cinstit oaspeții într-un mod deosebit.

Și noi, de îndată ce ne zărim vizitatorii, să le merge în întâmpinare și să-i salutăm. Dar întotdeauna va depinde de felul vizitei. Cu cât oaspetele este mai înalt și mai distins și cu cât îl iubim mai mult, cu atât mai mult îl vom cinsti; tocmai de aceea să ținem seamă de cuvântul: »Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați cinstea, dați-i cinstea.« (Romani 13,7) »Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți cu îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora.« (1 Timotei 5,17) »Toți cei ce sunt sub jugul robiei, să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău.« (1 Timotei 6,1) »Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste împăratului!« (1 Petru 2,17)

Oricine dintre noi ar întâmpina cu totul altfel pe un împărat sau un președinte, decât pe un meseriaș. Este foarte normal. Și pe un domn l-am primi altfel decât pe slujitorul lui. Prin aceasta n-am face chiar o așa mare greșală.

Prin ospitalitate, unii au găzduit îngeri, **fără să-i cunoască**. Acești îngeri, cu siguranță că nu au fost dintre aceia care să poată fi recunoscuți și nici nu s-au prezentat ca atare. Și astăzi se mai poate întâmpla așa ceva, astfel că este bine ca întotdeauna să tratăm **fiecare oaspete** cât mai politico cu putință; în felul acesta nu suntem nevoiți mai târziu să ne facem reproșuri. Da, dacă ar fi așa, să deschizi ușa și în fața ei să stea un înger cu aripi, care s-ar prezenta cu cuvintele: ,Permiteți-mi, eu sunt îngerul cutare', atunci am fi deosebit de politicoși și am stărua ca dragu' de el să poftescă în cea mai bună cameră și să ocupe locul cel mai bun. Desigur, nu este necesar să explicăm cititorului diferența dintre un prinț și un slujitor domnesc. De aici deduce scriitorul că cititorului îi este cunoscută deosebirea dintre un înger și un copil al lui Dumnezeu.

Dacă unii, **fără să știe** au găzduit îngeri (**slujitori** ai lui Dumnezeu), tot așa putem azi să găzduim **copii** ai lui Dumnezeu, adică să-i primim. Iar Domnul zice: »Adevărat, adevărat vă spun, că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, **pe Mine Mă** primește; și cine Mă primește pe Mine, primește **pe Cel ce M-a trimis pe Mine.**« (Ioan 13,20) Această învățătură ar trebui să ajungă ca să-l ajute pe cititor să-și recunoască oaspeții. Dar pentru aceasta trebuie să deschidem ochii și să-i privim pe oaspeți. Astfel vom înțelege repede pe cine avem în fața noastră. În funcție de aceasta ne vom exprima salutul. Acest lucru va hotărî cât vom înainta în întâmpinarea oaspeților și cât de adânc ne plecăm în fața lor. Nu este vorba atât de expresia exterioară, ci mai mult de sentimentul cu care întâmpinăm, respectiv cu care găzduim pe cineva, părerea pe care o avem despre el, dacă-l considerăm mai presus de noi înșine. (Filipeni 2,3) De aici se vede dacă socotim a fi un har, un privilegiu primirea de oaspeți, să găzduim un frate și odată cu el pe Domnul Însuși.

APA

»Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele.« Acesta era obiceiul în țările orientale și ni se spune mereu că se dădea puțină apă pentru spălarea picioarelor:

Avraam a zis: »Să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele.« (Geneza 18,4)

Lot a zis: »Domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea și spălați-vă picioarele.« (Geneza 19,2)

Laban a zis: »'Vino, binecuvântatul Domnului! Pentru ce stai afară? Am pregătit casa și am pregătit un loc pentru cămile.' Omul a intrat în casă. Laban a pus să se descarce cămilele, a dat paie și nutreț cămیلelor și a adus apă pentru spălutul picioarelor omului aceluia și ale oamenilor care erau cu el.« (Geneza 24,31-32)

Iosif: »Omul acela (care era mai mare peste casa lui Iosif) i-a băgat în casa lui Iosif; le-a dat apă de și-au spălat picioarele; a dat și nutreț măgarilor lor.« (Geneza 43,24)

Bătrânul din muntele lui Efraim: »L-a dus în casa lui și a dat nutreț măgarilor. Călătorii și-au spălat picioarele; apoi au mâncat și au băut.« (Judecători 19,21)

Dar David i-a zis lui Urie: »Pogoară-te acasă și spală-ți picioarele.« (2 Samuel 11.8) Cum a putut David să se poarte cu atâta dispreț față de unul din vitejii lui, încât să nu pună să se aducă măcar apă pentru spălutul picioarelor, mai ales că venea de la luptă. Sărmanul David!

Domnul Isus reproșează fariseului: »Am intrat în casa ta și nu mi-ai dat apă pentru spălat picioarele.« (Luca 7,44)

Ni se arată că poporul Israel avea unele tradiții frumoase, dar poziția copiilor lui Dumnezeu necesită cu totul alte tradiții și obiceiuri. Acest lucru ni-l arată Domnul Isus în felul de a se purta cu ucenicii. El n-a considerat că este de ajuns să lase să se aducă apă pentru spălutul picioarelor sau chiar să aducă El apa, ci Domnul și Învățătorul a spălat El Însuși picioarele ucenicilor. După această lecție practică, Domnul le-a spus: »Voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.« (Ioan 13,14)

Desigur că nu va pune nimeni la îndoială că Domnul a spălat cu adevărat picioarele ucenicilor. Acesta este un procedeu care nu trebuie transpus în sens duhovnicesc. Acest lucru s-a întâmplat exact așa cum este scris. Explicația o dă Domnul Însuși. De atunci suntem datori să ne spălăm picioarele unii altora. Această datorie nu poate nici cel mai sofisticat teolog s-o interpreteze așa fel ca să-și piardă valoarea. »Slova omoară, dar Duhul dă viață.« (2 Corinteni 3,6) Dacă chiar

vrea cineva să-i spele cuiva picioare, să nu fie împiedicat, s-o facă așa cum scrie, dar nu aceasta contează așa de mult, cât sentimentul.

Mergem printr-o lume murdară și chiar dacă nu suntem din lume, totuși suntem în lume și ne ducem traiul în mijlocul unui neam sucit și anapoda. În acest caz nu se poate evita murdărirea picioarelor. Dacă mergem pe o stradă murdară, acest lucru se va vedea după cizmele noastre; vor fi murdare. Pentru că azi picioarele sunt protejate prin ciorapi și pantofi sau cizme, ele nu se murdăresc. În locul spălării picioarelor trebuie pus spălarea cizmelor, iar înțelesul cuvintelor Domnului sună așa: „Sunteți datori să vă curățați cizmele unii altora.” Trebuie să devenim lustragii. Dar nu dintre aceia care o fac pe bani, ci din cei care o fac din dragoste, după gândul lui Hristos.

Domnul spune ucenicilor: »Voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus.« (Ioan 15,3) »Cine s-a scăldat (sau s-a spălat de tot) n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot.« (Ioan 13,10) Exteriorul nu este așa de important ca omul din lăuntru. Și acesta se murdărește în trecerea noastră prin lume, prin ceea ce vedem și auzim. Aceasta ne influențează de multe ori în gândul nostru, în vorbirea și umblarea noastră. Aceasta este, înilde vorbind, spălarea picioarelor sau a cizmelor.

Când vine cineva la noi, poate vorbi cu ușurință ce a văzut și ce a auzit, despre lucrurile din lume. Atunci toată casa poate fi murdărită, adică toți cei prezenți. De aceea, primul lucru care trebuie făcut când vine cineva în vizită, este să aducem apă. Atunci ca ploaia să curgă învățăturile noastre, ca roua să cadă cuvintele noastre, ca ploaia repede pe verdeață, ca picăturile de ploaie pe iarba. (Deuteronom 32,2) Astfel apa va spăla curând praful pământului.

»Cuvintele gurii unui om sunt ca niște ape adânci; Izvorul înțelepciunii este ca un șivoi care curge într-una.« (Proverbe 18,4) N-am băut noi din apa care s-a prefăcut în noi într-un izvor de apă care țâșnește în viața veșnică? (Ioan 4,14)

Domnul spune: »Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.« (Ioan 7,38) Aici nu se referă la Cuvânt, ci la Duh, pe care L-au primit cei care au crezut în El. (versetul 39) Noi avem Duhul lui Hristos și umblăm după pilda pe care ne-a dat-o El. Noi suntem fiii ai lui Dumnezeu, care suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. (Romani 8,14 și Ioan 13,15) Deci, să aducem apă cât mai repede cu putință când vin oaspeți, iar toate celelalte se rezolvă.

LOCUL CEL MAI BUN

Locul cel mai bun îi revine oaspetelui celui mai ales și nu există unul mai frumos decât „sub copac”. Acolo este răcoros și umbros, acolo se simte călătorul foarte bine. Bineînțeles că a fost un copac adevărat cel sub care Avraam a stăruit să-și așeze oaspeții. Dar cine dintre noi are un copac? Deci, totuși, nu putem să facem chiar ca Avraam. Și totuși avem un copac – Hristos.

Cel ce stă sub ocrotirea (adăpostul) Celui Prea Înalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic.« (Psalmul 91,1)

»Domnul este păzitorul tău; Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă.« (Psalmul 121,5)

Și împăratul Nebucadnețar a fost tot un copac, iar înălțimea lui a fost uriașă. El a devenit mare și puternic și înălțimea lui ajungea până la cer. (Daniel 4,10-12 și 20-23) Acest copac s-a uscat și mulți alții împreună cu el și după el. Dar există un pom sădit lângă un izvor de apă, care-și dă rodul la vremea lui, ale cărui frunze nu se vestejesc. Acesta este Hristos. (Psalmul 1,3)

Bineînțeles că Nebucadnețar n-a fost un copac, ci un om, un împărat mare, el a fost doar comparat cu un copac. Tot așa nici Hristos nu este un pom, dar este **ca un pom**, deci tot comparat cu un pom. Când ne adunăm în Numele lui Hristos, ne așezăm sub pom. Atunci El este în mijlocul nostru și inimile noastre se simt bine.

MÂNCAREA CEA MAI BUNĂ

»Am să mă duc să iau o bucată de pâine.« a zis Avraam. Dar ce a însemnat aceasta, putem vedea din poruncile pe care le-a dat. Au fost necesare:

trei măsuri de făină albă (37 litri),
un vițel tânăr și bun,
unt și lapte.

Avraam s-a dus repede în cort la Sara și Sara trebuia să ia făina și să coacă turte.

Avraam s-a dus repede la vite și a ales un vițel tânăr și bun și l-a dat unei slugi să-l gătească repede. Astfel s-a iscat mișcare în casă, pentru a nu lăsa oaspeții să aștepte prea mult. Acest comportament să-l luăm ca pildă pentru noi.

Ceea ce are aici o importanță foarte deosebită, este semnificația lucrurilor. Dacă vrem să-L vestim pe Hristos, trebuie să știm să-L găsim în Scriptură. Și Îl găsim aici:

Făina albă

Floarea făinii era ingredientul principal al jertfei de mâncare. (Levitic 2,1) Numai **un pumn de floarea făinii** era arsă pe altar. Restul o primeau Aaron și fiii lui, preoții. Ei trebuiau s-o mănânce ca pe un lucru prea sfânt între jertfele de mâncare, mistuite de foc înaintea Domnului. (Levitic 3,1-3) Despre floarea făinii ar fi multe de spus, dar să amintim numai că ea îl reprezintă pe Domnul Isus în umanitatea Sa curată și desăvârșită și ne arată mâncarea pe care Dumnezeu ne-a poruncit-o, din care **urcă spre El un miros plăcut**. Cu această mâncare să ne hrănim și tot din floarea făinii să dăm și oaspeților noștri. Dacă va fi amestecată cu untdelemn și va fi coaptă, atunci dragii noștri oaspeți vor avea o mare satisfacție.

Untdelemnul este o imagine a Duhului Sfânt, iar focul reprezintă judecata. Ambele se regăsesc unite în jertfa de mâncare, de asemenea și cu Hristos. Ioan a răspuns: »Eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine și căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc.« (Luca 3,16) Aceasta înseamnă »amestecată cu untdelemn și mistuită de foc«.

Vițelul tânăr și bun

Între jertfele mistuite de foc înaintea Domnului, vițelul ocupă un loc deosebit; aceasta se vede la sfințirea preoților pentru slujbă, în Levitic 9. Aici găsim poruncile pentru **ziua a opta**. În această zi sunt jertfiți **un vițel tânăr** pentru jertfa de ispășire și **un vițel** pentru jertfa arderii de tot. Faptul că vițelul era jertfit în ziua a opta, ne arată importanța lui pentru veșnicie sau starea veșnică după împărăția de o mie de ani. Ziua a opta este ziua în care începe ceva cu totul nou.

Șapte zile erau preoții sfințiți, erau unși și se aduceau jertfe. În toate cele șapte zile ei trebuiau să rămână la ușa cortului întâlnirii, **zi și noapte**; zi și noapte trebuiau să păzească poruncile Domnului, ca să nu moară, căci așa i se poruncise lui Moise. (Levitic 8) Nu citim că în cele șapte zile s-ar fi întâmplat ceva deosebit, dar apoi vine **ziua a opta**. În acea zi sunt jertfiți ambii viței, iar apoi citim:

»Aaron și-a ridicat mâinile spre popor și l-a binecuvântat. Apoi, după ce a adus jertfa de ispășire, arderea de tot și jertfa de mulțumire, s-a pogorât. Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieșit din el, **au binecuvântat poporul. Și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile**. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ.« (Levitic 9,22-24)

Aici avem de-a face cu vițelul ca jertfă, dar într-un mod foarte deosebit. Ea este o jertfă unică, **o jertfă mistuită de un foc care a ieșit de la Domnul**, pe când celelalte jertfe, în general, erau mistuite de foc după ce **focul era aprins de către preoți**. Ea este și una dintre jertfele care nu se vor repeta, care era adusă **o singură dată, cu un scop foarte precis**.

Dar mai există și **un vițel îngrășat**, care este gata pregătit pentru fiul care se întoarce acasă și pentru toți oaspeții care pot lua parte la această masă de sărbătoare. Atunci toți vor mânca și se vor veseli. Aceasta trebuie să fie mâncarea pe care s-o punem în fața oaspeților noștri, să ne preocupăm cu acest vițel, să ne gândim la el și să medităm asupra lui. Să medităm la ceea ce **a fost Hristos** pentru Dumnezeu și pentru noi, **la ce este și la ce va fi** toată veșnicia, sau la **ce a făcut Hristos pentru noi, la ce face și la ce va face pentru noi toată veșnicia**. Atunci vom înțelege cuvintele: »Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.« (Evrei 13,8)

Unt și lapte

Laptele Îl reprezintă pe Hristos ca fiind Cuvântul care a fost la început. El este alimentul cel mai bun, mai sănătos, mai potrivit pentru copii și oameni slăbiți, dar le face bine și celor maturi și sănătoși, așa că este bine să bem cât mai mult din el. În 1 Petru 2.2 citim: »Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire.« Și acest lapte să-l dăm oaspeților noștri. Și Pavel a dat Corintenilor lapte să bea: »V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar, nu le puteți suferi.« Și evreii care erau slabi, adică erau întârziați în creștere, aveau nevoie de lapte. Avraam a dat oaspeților lui unt și lapte. Tot așa să facem și noi, să fim niște gospodari care scot din vistieria lor lucruri noi și lucruri vechi – lapte și unt. (Matei 13,52)

Atunci putem spune: »Să **prindeți la inimă**.« Ah, acesta este un lucru atât de necesar în zilele noastre atât de grele, exact ca la început. Scumpului cititor îi spun: »Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi pentru voi, ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos, împreună cu toți sfinții Săi.« (1 Tesaloniceni 3,12-13)

»După aceea vă veți vedea de drum.« După ce oaspeții noștri au prins la inimă în casa noastră, putem să-i lăsăm să plece în pace. Atunci vor peregrina până în ziua când va veni Domnul,

pentru a ne lua acasă pe noi toți, în casa veșnică, unde este vițelul îngrășat, care va fi tăiat pentru noi. Atunci bucuria noastră nu se va mai sfârși.

Nu-și poate imagina nimeni că Avraam a fost conștient de comportamentul său și că ar fi înțeles semnificația spirituală a lucrurilor, așa cum o înțelegem noi acum. Desigur, acest lucru nu era posibil. Dar pentru Dumnezeu a fost foarte gustos tot ce a făcut Avraam sub călăuzirea Duhului Sfânt. El L-a văzut în toate pe Hristos și prin har putem și noi să luăm parte la bucuria lui Dumnezeu. Și noi putem să-L vedem în toate pe Hristos și să-L propovăduim. Același vițel, care satisface deplin cerințele lui Dumnezeu, corespunde și nevoilor noastre intime. Acolo unde Dumnezeu se odihnește cu plăcere, mă odihnesc și eu.

Dumnezeu a văzut în vițelul tânăr și bun jertfa desăvârșită, pe baza căreia a putut să intre la Avraam și va putea locui cândva, în veșnicie cu copiii oamenilor. Dar El a văzut și jertfa de ispășire în vițelul tânăr, și jertfa arderii de tot în vițel, ca și marea jertfă de bucurie pentru Dumnezeu în vițelul îngrășat, unde va începe bucuria noastră, dar nu va mai lua niciodată sfârșit. În ziua aceea nu va mai fi nevoie de nicio jertfă, când preoții sunt sfințiți și unși și când Marele Preot binecuvântează Adunarea. Atunci se va arăta slava Domnului și nu va mai fi acoperită niciodată, iar cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii. El va locui cu ei.

Cu câtă plăcere s-or fi odihnit ochii lui Dumnezeu asupra vițelului tânăr și bun în vizita lui la Avraam! Odată cu Avraam a început ceva foarte nou, ceva care era deja desăvârșit înaintea Sa în timpul vizitei la Avraam și **al cărui sfârșit El îl vedea deja**. De data aceasta totul arată spre jertfa lui Isus Hristos, care trebuia adusă la împlinirea vremii. De aceea i-a spus lui Avraam: »În el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.« (versetul 18) »Zice Domnul, **care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.**« (Faptele Apostolilor 15,18)

&&&

»Când ești poftit de cineva la nuntă, să nu te așezi la masă în locul dintâi; ca nu cumva, printre cei poftiți de el, să nu fie altul mai cu vază decât tine și cel ce te-a poftit și pe tine și pe el, să vină și să-ți zică: ‚Dă locul tău omului acestuia.‘ Atunci cu rușine va trebui să iei locul de pe urmă. Ci, când ești poftit, du-te și așează-te la locul de pe urmă; pentru ca atunci când va veni cel ce te-a poftit, să-ți zică: ‚Prietene, mută-te mai sus!‘ Lucrul acesta îți va face cinste înaintea tuturor celor care sunt la masă cu tine. Căci oricine se înalță va fi smerit; și cine se smerește va fi înălțat.« (Luca 14,8-11)